

denne Rigsdag. Det ved jeg, og det vil jeg kalde Ministeren for offentlige Arbejder til Vidne paa. Denne Lov, i Anledning af hvilken Ministeren og jeg have siddet i Udvalg sammen, er netop stilet saaledes, som den er, for at stille Rigsdagen fuldkommen frit overfor ethvert Forslag, der maatte fremkomme, hvilket vil sige, at hvis vi ikke antage Projektet, gaar det i Brokkassen, saa kunne Ministeren og Kommissionen komme med et nyt Projekt. Det, vi ere bundne til, det, vi have lovet, og som vi ogsaa som Folkets Repræsentanter ville opfylde, er at genopføre Christiansborg Slot saaledes, at der bliver Plads til en Rigsdag og til Repræsentationslokaler for Kongen, og til disse to Foretagender kun at anvende 6 Mill. Kr. Jeg vil i Anledning af de 6 Mill. Kr. sige, ligesom jeg tidligere har haft Lejlighed til at sige overfor det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk): Glem det ikke, naar Tiden kommer, thi det er meget sjældent, at den Slags Kalkuler holder Stik. Men jeg skal nok huske det — det haaber jeg da, og jeg haaber, at vi ikke skulle komme i den Nødvendighed at maatte overskride dette Beløb. Vi have derimod ikke lovet at ombygge Christiansborg Slot eller at bygge en Rigsdagsbygning og Repræsentationslokaler for Kongen efter en Plan, vi ikke selv synes om, og derved sætte Nutiden og det parlamentariske Styre i Danmark et Mindesmærke, som hverken er af Værdi for Nutiden eller Fremtiden.

Det bliver i denne Sammenhæng nødvendigt, at jeg gaar Lovens Historie lidt igennem. Loven er jo ikke gammel. Der var nedsat et Udvalg, og den nuværende Trafikminister og jeg arbejdede sammen som gode Venner. Venskabet er for øvrigt ikke blevet afbrudt, fordi han er bleven Minister, og jeg er bleven Rebel, thi jeg nærer personlig meget venlige Følelser over for den ærede Minister, og da han altid har været en fordragelig Mand, haaber jeg ogsaa, at han vil fordrage mig i Fremtiden. Det, vi ved vort Arbejde den Gang særlig havde for Øje, var ikke det med disse Kongeborge —, der var Kræfter nok i Ilden for det —, men det, vi arbejdede for, var særlig en god og nyttig Anvendelse af Slotsholmen, at vi kunde faa saa meget som muligt ind paa Projektet, og særlig arbejdede vi for Højesterets Lokaler og Lokaler for Domsretten, som vi kaldte det. Vi stillede ogsaa, som det jo fremgaar af Forslagslisten og af Betænkningen, Ændringsforslag i den Retning, og disse Ændringsforslag vare af

den Natur, at de nødte Flertallet i Udvalget til at imødekomme os paa den Maade, at det samlet stillede et større Ændringsforslag, som vi subsidiært tiltraadte, og som i Virkeligheden sagde det samme. Vi vilde have Lokaler for Domsmagten, eventuelt for Højesteret, men da Flertallet i Udvalget ikke holdt af at sige det alt for direkte, fandt det ud af at sige det paa en saadan Maade, at baade den nuværende Trafikminister og jeg subsidiært kunde tiltræde det, hvad vi ogsaa gjorde, fordi vi maatte indrømme, at derved kunde det samme Resultat naas. Det var Ordet: *navnlig*, der blev indført, saa at det udtaltes, at der navnlig skulde tilvejebringes, enten samlede eller adskilte, Lokaler for Kongen og for Rigsdagen. Ved dette Ord: *navnlig* sagde vi, at Konkurrenceskemaet var i Virkeligheden givet frit, og man kunde putte ind alt, hvad man vilde, og saa satte vi ind i Lovens § 2 den Bestemmelse, at de 6 Mill. Kr. kun vedkom det, som det oprindelige Lovforslag vedkom, nemlig Lokalerne for Kongen og for Rigsdagen. Der er ikke noget i Vejen for, at en Arkitekt kunde være fremkommen med et Projekt, der var 24³/₄ Mill. Kr. stort; det havde dog været inden for Lovens Grænser, naar blot Lokalerne for Kongen og for Rigsdagen kunde faas for 6 Mill. Kr. Jeg vil bede ærede Medlemmer læse Loven efter. Det staar der saa tydeligt, at man ikke kan komme væk derfra.

Men dernæst var der noget andet, vi talte om i 1903. Det var jo ikke saa længe siden, at vi havde set Ministervilkaarlighed og det, som meget værre var, og vi talte den Gang i Udvalget om, at en lovgave vi sammen med vore gode Venner, der vare Ministre, men vi vilde ikke give dem større Ret, end der i Virkeligheden tilkommer en Minister, og vi vilde ikke være med til at sætte Lovgivningsmagten ud af Spillet. Som Lovforslaget var affattet, hjemlede det i Virkeligheden Ministeren Ret til at faa det af ham og Kommission approberede Forslag udført i Praxis, blot de nødvendige Bevillinger søges paa Finansloven, og nu vide vi, at efter Rigsdagspraxis, en gammel hævdvunden og ganske rigtig Praxis, bliver den Bevilling, der er nødvendig til Udførelse af en vedtagen Lov, ikke nægtet af Rigsdagen. Dermed var det givet, at der kunde ske de største Vilkaarligheder. Jeg maa atter sige, at der indenfor Udvalget var Medlemmer, der havde Øje for dette, og deriblandt atter nævne først den nuværende ærede Minister